

INKERIN

K I R K K O

1/97/2016

Aarre Kuukauppi
- 20 vuotta piispana

Nina Savolainen:
Ihmisiä on kuunneltava

Sisaria ja veljiä
ympäri maailmaa

1991-2016
INKERIN KIRKKO
журнал lehti
ЦЕРКОВЬ ИНГРИИ
25

Keskushallinto luo edellytyksiä seurakuntien toiminnalle

Kuva Kristiina Paananen

Kol. 2:5

Sillä jos ruumiillisesti olenkin poissa, olen kuitenkin teidän kanssanne hengessä ja iloitsen nähdessäni järjestyksen, joka teidän keskuudessaanne vallitsee, ja teidän lujan uskonne Kristukseen.

INKERIN
KIRKKO
1/97/2016

Inkerin kirkko on perustettu v. 1611. Uudelleen se rekisteröitiin v. 1992 nimellä "Evangelis-luterilainen Inkerin kirkko Venäjällä". Kirkkoa johtaa piispa. Keskuskanslia sijaitsee Pietarissa.

Rovastikuntia on seitsemän: Länsi-Inkerin, Pietarin, Karjalan, Moskovan, Volgan, Uralin sekä Siperian rovastikunta. Seurakuntia on yhteensä koko Venäjän federaation alueella, Viron rajalta Baikalin rannoille saakka, noin 80.

Inkerin Kirkko -lehti perustettiin joulukuussa 1991. Lehti ilmestyy suomen- ja venäjänkielisenä versiona. Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää tietoa kirkon nykypäivästä Suomessa asuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Tässä numerossa:

3	Pääkirjoitus	20	Sisaria ja veljiä ympäri maailmaa
4	20 vuotta piispana	22	Kiitos juhlista
7	Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia	23	Hallinto ja hengellisyys
12	Keskuskanslia 2016	24	Inkerin kirkon tunnustus
14	Sihteeri Nina Savolainen: Ihmisiä on kuunneltava		
17	Rohkeasti luterilaisena		
18	Toimivaa päätöksentekoa		

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Hyvä hallinto luottaa Jumalan Sanaan

Tässä numerossa käsitellään kirkon hallintoa. Hallinto on tarpeellista, jotta kirkko ja seurakunnat säilyvät ja kehittyvät. Järjestys auttaa seurakuntien ja kirkon kasvua Jumalallisessa tehtävässään tehdä kaikki kansat Herran opetuslapsiksi.

Hallinnossa meidän on ennen kaikkea muistettava, että Jumala on meidät luonut, seurakunta on Kristuksen ruumis ja itse Herra Jeesus Kristus on pää ja johtaja. Meidän on etsittävä vastauksia Jumalalta siihen, mikä on hänen tahdonsa suhteessa kirkkoon ja seurakunnan hallintoon. Itse Jeesus on antanut meille esikuvan taivaallisesta hallinnosta. Hän on opettaja, joka on kutsunut oppilaita, tulevia apostoleita, opettamaan käsittämään Jumalan tahdon.

Raamattu antaa meille erilaisia hallintomalleja. Tärkeintä jokaisessa mallissa on johdattaa ihmiset tuntemaan elävä Jumala ja Hänen rakkautensa, joka kirkastuu profeettojen ja apostolien opetuksen kautta. Kun kirkko toiminnassaan kunnioittaa Jumalan Sanaa ja raamatullisia esimerkkejä, päämäärä toteutuu ja kirkko kasvaa palvelemisessa ja nöyryydessä. Eihän Kristuskaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan itsensä lunnaiksi monien edestä.

Tänään ajatellaan, että kirkon pelastus on siinä, että demokratiaa lisätään, kirkkoherrojen ja piispojen valtaa taas vähennetään. Piispat eivät enää uskalla sanoa päättäväisesti "näin sanoo Herra", koska enemmistö kansasta on toista mieltä. Mutta kirkon johtajat ovat edustamassa Jumalan tahtoa ja Sanan arvovallalla voivat sanoa: "Näin sanoo Herra".

On hyvä muistaa, kuinka erämaavaelluksen aikana kansan "demokratia" päätti pystyttää kultaisen vasikan ja kumartaa sitä, eikä elävää Jumalaa.

Kultavasikaksi voi tulla mikä tahansa asia, jota enemmistö kannattaa. Siksi niin ahkerasti ajetaan uudistuksia, jotka avaavat tien hyväksymään Jumalan Sanan vastaisia asioita. Toisaalta ollaan hiljaa, kun maailmassa vainotaan kristittyjä ja muita uskonnollisia vähemmistöjä. Ääri-islam huomaa, ettei ketään kiinnosta kristittyjen kohtalot Pakistanissa, Irakissa, Syyriassa tai Egyptissä. Sen sijaan kaikkialla taistellaan homoliittojen asemasta.

Suurella kiinnostuksella ja kunnioituksella Inkerin kirkossa luimme paavi **Franciscuksen** ja patriarkka **Kirillin** julkilausuman - ettei Eurooppa unohtaisi kristillisiä juuriaan ja arvojaan, että perhe on vain miehen ja naisen perustama, elämän arvo on Jumalan säätämä ja että kristittyjä pitää muistaa tukea ja puolustaa. Hieno asiakirja, ja mikä tärkeintä, Jumalan Sanan inspiroima. Kannattaa tutkia ja rukoilla tukea ja puolustaa niitä asioita, jotka paavi ja patriarkka allekirjoittivat.

Jumala varoittaa selkeästi vääristä johtajista. *Mutta Jerusalemin profeetoissa minä olen nähnyt kauhistuksia: aviorikosta ja valheessa vaeltamista; he vahvistavat pahaintekijäin käsiä, niin ettei kukaan käänny pois pahuudesta* (Jer. 23:14). Kiitos Herralle, että on vielä oikeita johtajia ja profeettoja, jotka pelkäävät Jumalan Sanaa ja antavat oikeita neuvoja kansalle ja koko maailmalle.

Näin sanoo Herra: Tehkää oikeus ja vanhurskaus ja pelastakaa ryöstetty sortajan kädestä; muukalaiselle, orvolle ja leskelle älkää tehkö vääryyttä ja väkivaltaa älkääkään vuodattako viatonta verta (Jer. 22:3).

+ Aarre Kuukauppi

Kuva: Tanja Paas

20 VUOTTA PIISPANA

Pyhässä Raamatussa on kohta, jossa sanotaan: "sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo" (Joh. 21:18). Jotakin samanlaista tapahtui varmaan minulle, lausahtaa piispa Aarre Kuukauppi muistellessaan tietään Inkerin kirkon vastuunkantajaksi ja piispaksi.

Osallistuin 1980-luvulla Pushkinin seurakunnan nuorten toimintaan. Kymmenestä viiteentoista nuorta kokoontui yhteen, lauloi kitaran säestyksellä, joskus myös jumalanpalveluksissa. Kerran silloinen rovastimme Leino Hassinen otti minua kädestä ja sanoi, että minun pitäisi tulla diakonien eli apupappien kurssille ja ryhtyä kirkonpalvelijaksi. Ajattelin itseskeni: "No, hyvä on. Jonkunhan pitää palvella." Asuin itse Keltossa, jonne muodostui erittäin aktiivinen seurakuntaryhmä. Ajattelin, että käyn viikolla toisessa ja viikonloppuisin palvelen seurakuntaa. Mutta kun ihminen suostuu yhteen tehtävään, ehdotetaan usein jo toista. Kuulimme siihen aikaan Inkerin rovastikuntana Viron kirkkoon ja minulta kysyttiin: "Etkö haluaisi rovastikuntaneuvoston jäseneksi?" Kirkossa on tapana ottaa vastaan tarjotut tehtävät, siispä suostuin.

Johtavaksi pastoriksi

Inkerin kirkko itsenäistyi ja kohtasi kysymyksen, kuinka elää tästä eteenpäin. Kirkko voi olla, kuten baptisteilla, kongregationaalinen tai perinteisempi, episkopaalinen eli piispan johtama. Muistan, kuinka me paikalliset, joilla oli jo jotakin vastuuta, kokoonnuimme vuonna 1992 pohtimaan asiaa. Itse olin sillä kannalla, että meidän oli vielä ennen aikaista valita piispaa, koska emme olleet ehtineet aidosti muotoutua kirkoksi, eikä meillä ollut riittävän arvostettua johtajaa.

Arvo Survo oli taipuvainen siihen, että meillä tulee olla yksinkertaisesti johtava pastori, jollaisena hän itse silloin kirkkoamme palveli. Kun Arvo ilmoitti jättävänsä sen tehtävän, rovastikuntaneuvosto päätti nimittää tilalle minut, vaikka en silloin vielä ollut pappi vaan diakoni. Elokuussa 1992 minut vihittiin papiksi

ja samalla aloitin johtavana pastorina.

Kirkkoon tuli uusia pappeja ja monet olivat sitä mieltä, että todellisen kirkon on oltava episkopaalinen. Ortodoksisessa maassa ei ymmärretä kirkkoa kirkoksi, jollei sillä ole piispaa. Se oli aika selkeä perustelu. Kokoonnuimme jälleen ja pääsimme yksimielisyyteen siitä, että kukaan meistä ei ollut valmis piispaksi. Kyseessä on vastuunalainen palveluvirka, jossa vaaditaan suurta hengellistä auktoriteettia, viisautta sekä tietoa ja ymmärtämystä kirkon rakenteesta ja sen perustamisesta. Kaikkihan lähdettiin Inkerin kirkossa rakentamaan nollasta - rakenteet, säännöt, kirkkojärjestys, koulutus, fyysiset puitteet.

"Varjagin" ohjauksessa

Päätimme kutsua ulkopuolisen henkilön - "varjagin" (Venäjän historiassa oli aikoinaan tapana kutsua varjageita johtamaan maata) - ja kokeneen papin ottamaan piispan ristin. Valintamme osui Leino Hassiseen, joka muutaman neuvottelun jälkeen suostui tehtävään. Olin varma, että jos olisimme valinneet piispan omasta keskuudestamme, olisimme heti ruvenneet riitelemään ja alkumme olisi mennyt myttyyn.

Leino Hassinen oli silloin kirkkomme rovasti ja tiesimme hänet kykeneväksi ohjaamaan meitä, jotka olimme hieman "villejä" - joku piti helluntailaisuudesta, joku tiukasti luterilaisuudesta ja joku vielä jostakin muusta. Silloin elettiin suurten missioitten aikaa, valtaviin halleihin kokoontui 15 000-20 000 ihmistä. Se oli ihmeellistä herätyksen aikaa, mutta toisaalta myös sellainen hengellinen sillisalaatti, että tarvitsimme kokeneen ja syvällisen ohjaajan. Leinoa kunnioitettiin suuresti. Hänellä oli jo hyvin harmaat hiukset - siis vakavasti otettava piispa, jota vastaan kukaan ei uskaltaisi voimakkaasti sanoa.

Rovastina palvellessaan Leino Hassinen oli tehnyt Inkerin kirkolle kehittämissuunnitelman, jonka nimeksi tuli "Kompassi". Hänen johdollaan laadittiin myös ensimmäinen kirkkojärjestys, jossa koko kirkollinen elämä tuli pannuksi järjestykseen. Mallia siihen otettiin etupäässä Suomesta ja Virossa, josta käyttöömmä tuli diakonin virka. Sekä Virossa että meillä se on pappisvirka.

Vuonna 1992 voimaan tullut uusi laki antoi kirkolle suuret valtuudet ja toimintavapauden. Syyskuussa 1992 rekisteröimme itsenäisen Inkerin kirkon ja sen ensimmäisessä kirkolliskokouksessa päätettiin nimittää piispaksi Leino Hassinen. Vihkiäiset pidettiin toukokuussa 1993.

Toista maata

Astuessaan piispan virkaan Leino sanoi näkevänsä itsensä kantoraketina, joka vie satelliitin kiertoradalle ja sitten tarpeettomaksi tultuaan putoaa ja palaa ilma-

kehässä. Hän todella vei Inkerin kirkon kiertoradalleen ja se lähti lentoon. Kolmen vuoden kuluttua hän totesi oman aikansa olevan ohi. Inkerin kirkossa oli tullut aika ottaa ohjat omiin käsiin. Leinon mielestä nyt piti valita piispa omasta piiristä.

Ennen lähtöään Leino alkoi taivutella minua osallistumaan piispanvaaleihin. Toksovassa pidettiin 1995 kirkolliskokous, jossa Leinolle valittiin seuraaja kolmesta ehdokkaasta. Minut valittiin ja 20. tammikuuta 1996 vihittiin Inkerin kirkon piispaksi.

Leinolla oli tapana nousta neljältä aamulla, valmistella esiintymisiään ja saarnojaan ja lähteä sitten palvelukseen. Hän valmisteli kaiken itse. Kello yksi päivällä hän etsi jonkin rauhallisen nurkkauksen ja nukkui puolisen tuntia.

Minä olin aivan toista maata, eri todellisuudesta. Olin valmistunut jokin aika sitten akatemiasta taiteilijaksi, joka oli tottunut elämään vapaasti - nukkumaan niin paljon kuin huvittaa, menemään työhön ja tekemään taidetta milloin huvittaa. Luova lähtökohta oli se, että yöllä tehtiin töitä ja päivällä nukuttiin. Tosin siihen aikaan olin jo naimisissa ja ensimmäiset lapset olivat syntyneet, mikä toi vähän rytmiä elämään. Mutta yhtä kaikki, piispan tehtävä vaati nousemaan varhain aamulla ja matkustamaan paljon. Alkuaikoina oli erittäin raskasta.

Keisarin vaatimukset

90-luku oli mielenkiintoista aikaa. Presidentti Jeltsin sanoi kerran: "Ottakaa niin paljon vapautta kuin haluatte, niin paljon kuin voitte kantaa." Suunnilleen samanlainen tilanne oli kirkossa. Sen vuoksi tehtiin myös paljon virheitä. Silloin ihmiset tulivat pyytämättä kirkkoon ja nautimme siitä ehkä liikaa. Meiltä puuttui ammattitaitoa, uskallusta ja sitkeyttä kutsua ihmisiä seurakuntaan. Jossain vaiheessa tapahtuikin muutos: ihmiset, jotka eivät olleet juurtuneet seurakuntaan ja uskoon, alkoivat yhtä helposti lähteä pois.

Kirkkoja ruvettiin palauttamaan takaisin seurakun-

nille. Koska vielä ei ollut lakia niiden palauttamisesta, meidän piti usein kirjoittaa henkilökohtaisesti presidentille. Siten saimme Viipurin kirkon, jossa oli toiminut merikerho. Jeltsinin määräyksestä meille annettiin myös Hatsinan kirkko, jossa oli urheilukoulu. Pyhän Marian kirkosta lähti Luontotalo 90-luvulla suurella vaivalla, vastustaen ja uhkaillen.

Vuonna 1997 hyväksyttiin uusi laki, joka tiukensi myös kirkon elämää. Vapaus ei vähentynyt, mutta kaiken tuli olla juridisemmin perusteltua. Inkerin kirkon ja kaikkien seurakuntien piti esimerkiksi rekisteröityä uudelleen. Nykyään valtion oikeuselimet tarkastavat meitä huolellisesti ja seuraavat päätöksiämme, jotta ne vastaisivat lakia. Joudumme kolmen kuukauden välein antamaan selvityksen tuloistamme ja menoistamme. Jollei sitä lähetä ajoissa, tulee muhkeat sakot. Mutta mikä on maksettava keisarille, se maksetaan.

Tänään ehkä tuntuu, että aika on vaikeampaa, mutta itse asiassa se vaatii vain enemmän juridista ymmärtämistä. Kirkolla on pakko olla oma juristi, joka auttaa paljon myös seurakuntiamme. Kaikkiaan aika on erittäin suotuisa. Nyt on vihdoinkin hyväksytty laki uskonnolliseen tarkoitukseen käytetyn omaisuuden palauttamisesta. Se antaa meille perusteen vaatia kirkkojen palauttamista. Parhaillaan noin kymmenen vaatimustamme on eri tutkinta-asteissa. Samalla tavalla ortodoksitkin taistelevat tonteista tai saavat sakkoja ja varoituksia. Mutta he ovat mahtava kirkko, jolla on enemmän resursseja vaikuttaa.

Monipuolinen työ

Piispa ei koskaan tee työtään yksin, hänellä täytyy olla avustajia. Jumalan armosta minulle löytyi jo alussa Inkerin kirkosta sellaisia ihmeellisiä työtovereita, jotka tekivät leijonanosan minun tahansa asian valmisteluista. Minun osakseni jäi suunnilleen vain nostaa nuija ja todeta: ”Päätös hyväksytty”. Tämä luonnollisesti keskustelujen, mielipiteiden vaihdon ja väittelyjenkin jälkeen.

Palveluuni sisältyy ohjeitten antamista seurakunnille ja papeille, kuin myös sielunhoitoa ja ripittäytymistä. Joskus on jopa pitänyt panna toimeen rangaistuksia. Synti myllertää pappejakin niin, että joskus todellisuus hämärtyy ja oma tahto ylittää Jumalan sanan. Silloin on käytettävä piispan arvovaltaa. Jollei sekään riitä, niin asia siirtyy kirkkohallituksen tai jopa kirkolliskouksen päätettäväksi. Onneksi tällaisia asioita on harvoin.

Piispa myös edustaa kirkkoaan kansainvälisissä yhteyksissä ja luo suhteita viranomaisiin. Itse olen hidas näissä asioissa, koska olen perusluonteeltani arka. Minulle on ollut vaikeaa aktiivisesti lähestyä viranomaisia senkin takia, että kasvoin nuoruuteni yhteiskunnassa, jossa kirkkoa vihattiin. Nyt viranomaiset osoittavat huomaavaisuutta ja kunnioitusta kirkkoamme kohtaan. He kutsuvat meitä keskustelemaan ja

haastavat erilaisiin projekteihin ja tekemään sosiaalista työtä lasten ja nuorten parissa.

Ekumeeniset yhteydet eri kirkkokuntiin ovat kehittyneet ja laajentuneet, ennen kaikkea ortodokseihin, mutta myös katolisiin ja muihin protestantteihin. Piispojen lisäksi myös papit ja seurakuntalaiset eri kirkkokunnista tapaavat toisiaan ja pitävät yhteisiä leirejä ja seminaareja. Inkerin kirkkoa pidetään arvossa, koska edustamme perinteistä luterilaisuutta, joka pohjautuu Raamattuun ja kunnioittaa sitä Jumalan inspiraationa.

Nautin työssäni eniten siitä, että saan tavata kristittyjä eri herätysliikkeistä. Liikkeeseen katsomatta tunnen oloni kotoisaksi heidän parissaan, koska koin itse nuorena voimakkaan herätyksen. Yhteisessä hengessä keskusteleminen ja Raamatun kunnioittaminen Jumalan sanana on minulle tärkeää. Myös herätyshenkisten piispojen kanssa on helppo keskustella ja tuoda esille omat huolensa tai näkemyksensä, Inkerin kirkon linjaukset ja mitä mieltä jostakin vaikeasta asiasta ollaan.

Lähetysjälki

Piispuuteni aikana Inkerin kirkko on kehittynyt lähetyskirkoksi, jossa julistetaan evankeliumia kaikille kansoille ja kielille. Se on ehkä mieluisin mahdollinen jälki, jonka voin tähän kirkkoon jättää.

On erittäin tärkeää, että Inkerin kirkko tekee rohkeasti työtä venäjän kielellä, ottaen huomioon muut kielet siinä määrin, kuin siihen on resursseja. Koen, että venäjänkielisen julistustyön, toiminnan ja opetuksen pitää koko ajan vahvistua Inkerin kirkossa, sillä se on Venäjän eri kansoja yhdistävä tekijä. Tärkeintä on, että ihmiset ymmärtävät ja vastaanottavat evankeliumin.

Teksti: Aleksandra Belova/KP

Suomennos: Kari ja Merja Karjalainen

Kuvat: Kristiina Paananen, Lasse Kuukauppi, piispan omat arkistot

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ

11.12.2015

- Vahvistetaan **Aleksandr Belousovin** valinta Terijoen kirkkoherraksi vuodeksi 15.12.2015 alkaen.

- Jatketaan **Vladimir Nikiforovin** kirkkoherran valtuuksia Kristuksen armon seurakunnassa Ulan-Udessä kahdella vuodella.

- Vihitään pastoriksi **Aleksandr Hlynov** ja hyväksytään hänet Tyrön kirkkoherraksi.

- Vihitään **Dmitri Petrov** pastoriksi Pietarin Pyhän Mikaelin seurakuntaan.

- Vihitään **Jevgeni Barkar** diakoniksi Kelton seurakuntaan.

- Siunataan katekeetaksi **Vladimir Bitkin** Kolppanan Pyhän Pietarin seurakuntaan.

- Kutsutaan pastori **Juha Saari** neuvonantajaksi Teologisen Instituutin hallinnon kehittämisprojektiin 11.12.2015 alkaen.

- Hyväksytään Teologisen Instituutin johtokuntaan 01.01.2016-31.12.2019 **Aarre Kuukauppi** (pj.), **Anatolij Pogasiij**, **Olav Pantshu**, **Veronika Shutova**, **Dmitri Rozet**, **Aleksei Krongolm** ja **Ivan Laptev** (rehtori).

- Vahvistetaan lupa Ulan-Uden seurakunnalle hankkia tontti kirkon rakentamista varten.

- Kirkkohallituksen kokouspäivät vuonna 2016 ovat: 22.01., 18.03., 27.05., 09.09., 07.10. ja 09.12.

22.01.2016

- Hyväksytään diakoniatyön johtajan virkaan 50 %:n palkkauksella **Jelena Hyppönen** 01.03.-31.12.2016.

- Kiitetään pastori **Edvard Jurosta** hänen työstään, joka päättyy Pushkinin seurakunnassa 31.01.2016 ja avataan kirkkoherran virka haettavaksi 60 päivän ajaksi.

- Vihitään **Ruslan Jankovenko** pastoriksi palvelemaan Bulgarian evankelis-luterilaista kirkkoa.

- Kutsutaan Inkerin kirkon työhön lähetystyöntekijä **Eerja Niemi** (Kylväjä) palvelemaan Siperian rovastikuntaa.

- Kutsutaan **Jukka Niemelä** (SLEY) palvelemaan diakonina Pyhän Marian seurakuntaa.

- Hyväksytään esitys rovastikuntarahastojen perustamisesta rovastikuntien kehittämiseksi.

Janne Hassinen luovutti isänsä, Leino Hassisen, piispanristin Aarre Kuukaupille. Kuva Jorma Laine

Muistohetki

Inkerin kirkon keskuskansliassa vietettiin marraskuussa lämminhenkinen tilaisuus piispa Leino Hassisen, pastori Jorma Kallion ja pastori Eero Kuukaupin muistoksi. Piispa Aarre Kuukauppi sanoi olleensa, samoin kuin Jorma Kallio ja **Eero Kuukaup-pikin**, Leino Hassisen opetuslapsia. Muistohetken osallistunut Leino Hassisen poika, **Janne Hassinen**, kertoi miten hänen isänsä oli loppuun saakka kiinnostunut Inkerin kirkosta ja kantoi sitä sydämessään. Janne Hassinen oli vuonna 1993 mukana vihkimässä isäänsä Inkerin kirkon piispaksi.

IK:n tiedotus

Teologisesta Instituutista valmistuivat teologian kandidaateiksi 18.12.2015 Jevgeni Mihailov (vas.) Kolppanasta, Igor Kuznetsov Kazanista, Anna Runevitsh Keltosta ja Fjedor Kartashov Moskovasta. Kuva Konstantin Sutorius

Virsikirjasta äänite

Inkerin kirkon vuonna 2013 julkaistusta virsikirjasta on valmistunut muistitikun muodossa oleva äänite. "Virsitikku" sisältää laulettuna ja uruilla säestettynä kaikki 456 virttä sekä virsikirjassa liitteenä olevan jumalanpalveluksen. Äänitteen tarkoitus on tukea erityisesti niitä seurakuntia, joilla ei ole kantoria tai luterilainen lauluperinne ei ole heille tuttu. Äänitteen toivotaan myös johtavan yhtenäisempään liturgiaan venäjänkielisten jumalanpalvelusten osalta. Äänitteen avulla voidaan opetella vieraampia virsiä kotona ja seurakunnissa. Ne seurakunnat, joilla ei ole säestäjää ollenkaan, voivat käyttää äänitettä jumalanpalveluksissa ja muissa tilanteissa säestäjänä. Ennen kaikkea äänite palvelee henkilökohtaisessa hartauselämässä. Pastorit seurakuntineen voivat opetella mallista liturgian, joka saat-

taa vielä paikoin olla vieras.

Koska muistitikulle mahtuu paljon tiedostoja, siihen talletettiin lisäksi jo aiemmin äänitetyt Nuorten hengellinen laulukirja, Katekismus sekä Uusi testamentti. Laulukirja sisältää 147 laulua, rippikouluopetusta on 22 oppituntia. Uusi testamentti on Venäjän Raamattuseurojen vuonna 2001 äänitetty ns. Synodaali-käännös, johon Inkerin kirkko sai kopiointioikeuden.

Tyhjää tilaa 8 Gb:n muistitikulle jäi noin 2,5 Gb, jonka voi käyttää halumallaan tavalla.

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi

www.elci.ru

Facebookissa: Inkerin kirkko
(kaikille avoin sivu, ei vaadi rekisteröitymistä)

Virret ja jumalanpalveluksen on äänittänyt ryhmä vapaaehtoisia kanttori Marina Väisän johdolla. Liturgina äänitteellä laulaa pastori Ivan Hutter. Kuvassa vas. Maksim Menkin, Marina Väisä, Irina Hutter, Irina Lapteva ja Maria Skipper.

Suomessa virsitikkua on myytävänä 25 euron hintaan.

Tiedustelut ja tilaukset:
toimisto@inkerinkirkko.fi tai
juhasaari.oms@gmail.com

Teksti: Juha Saari

YHTEISTYÖ VIRON KIRKON KANSSA TIIVISTYÄ

Inkerin kirkon ja Viron evankelis-luterilaisen kirkon väliset neuvottelut sujuivat hyvässä ja luottamuksellisessa ilmapiirissä 22. helmikuuta Pietarissa. Yksi keskustelun aiheista koski hengellisen työn laajentamista virolaisen Pyhän Johanneksen (Jaenin) seurakunnassa Pietarissa. Seurakunta on hallinnollisesti Inkerin kirkon alaisuudessa ja piispa **Aarre Kuukauppi** on sen kirkkoherra.

Lisäksi neuvotteluissa pohdittiin yhteistyötä reformaa-

tion juhluvuonna 2017, kuinka nostaa esille luterilaisuutta Venäjällä ja Itämeren alueella. Keskusteluissa sivuttiin myös paavi **Franciscuksen** ja patriarkka **Kirillin** julkilausumaa, joka mahdollistaa entistä paremman ekumeenisen yhteistyön ja avaa uusia ovia yhteisen kristillisen todistuksen antamiseen Venäjällä ja Baltian alueella.

Inkerin ja Viron kirkon johtajien tapaamiset ovat viime vuosina rajoittuneet pääasiassa yhteisiin juhliin. Arkkipiispa **Urmas Viilma** ilmaisi toivovansa tulevaisuudessa juhlien ohella aktiivista yhteistyötä Inkerin kirkon kanssa.

Kristiina Paananen

Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi ja Viron kirkon arkkipiispa Urmas Viilma allekirjoittivat kirkkojen välisen, päivitetyn yhteistyöasiakirjan Jaenin kirkon 5-vuotisjuhlassa helmikuussa.

Teologinen Instituutti 20 vuotta

Kelton kirkon takana olevalle pellolle nousi 20 vuotta sitten omat tilat Inkerin kirkon silloiselle koulutuskeskuskelle. 5. joulukuuta 2015 nykyisessä Teologisessa Instituutissa juhlittiin ja muisteltiin kuluneita vuosia sekä entisten että nykyisten työntekijöiden, opiskelijoiden ja yhteistyökumppanien kanssa.

- Teologinen Instituutti on Inkerin kirkon sydän. Se perustettiin aikoinaan kouluttamaan kirkolle motivoituneita ja työhönsä sitoutuneita työntekijöitä ja tätä tehtävää Instituutti on menestyksellisesti hoitanut koko olemassaolonsa ajan, totesi lähetystyöntekijä **Miikka Kallio** (SLS) tervehdyssanoissaan.

Aluekoordinaattori **Tapani Kaitainen** (SEKL) muistutti, että vähemmistökirkossa koulutuksen merkitys on erittäin suuri, sillä se kasvattaa, varustaa ja kehittää kirkossa palvelevan työntekijäidentiteettiä. Teologisen Instituutin entinen rehtori **Tapio Karjalainen** muisteli lämmöllä työvuosiaan ja hy-

viä työtovereitaan. Muista oppilaitoksista tervehdyksiä esittivät Herzenin yliopiston ja Smolnan instituutin edustajat.

Peruskurssilla opiskeleva **Maksim Antonenko** Nizhni Novgorodista kertoi, miten Teologinen Instituutti jakaa opiskelijoille erilaisia lahjoja. Niistä tärkeimpiä hänen mukaansa ovat vapaus ja armollisuus, jotka vaikuttavat myös oppilaitoksen ilmapiirissä.

Musiikkia juhlassa esittivät Kelton kirkkokuoro sekä sel-listi ja Instituutin opettaja **Darja Shkurljateva Maria Skipperin** säestyksellä. Päärakennukseen oli koottu valokuvanäytely ja diaesitys oppilaitoksen historiasta. Juhlavieraat saivat tutustua tiloihin opastetulla kierroksella, jolla henkilökunta kertoi talon toiminnasta.

Kristiina Paananen

Teologisen Instituutin vt. rehtori, pastori Ivan Laptev muisteli aloittaneensa uransa koulutuskeskuksessa 15-vuotiaana rakennustyömaan apupoikana. Hän kiitti juhlapäivänä erityisesti henkilökuntaa työstä oppilaitoksen ja koko Inkerin kirkon hyväksi.

"On meillä Aarre verraton..."

Pietarissa juhlittiin 16.-17. tammi-kuuta 2016 piispa Aarre Kuukaupin kahta vuosikymmentä Inkerin kirkon piispana. Nämä vuodet ovat olleet Inkerin kirkon kasvun, yhteyden ja ystävyyden rakentamisen aikaa, mistä todistivat lukuisat ystävät ja työtoverit eri kirkoista, järjestöistä ja seurakunnista Venäjältä, Virosta ja Suomesta.

Tämä aika, jonka olen saanut palvella on myös merkki siitä, että Jumala on antanut tällaisen ihmeellisen ajan - vapauden - ja on siunannut kirkkoa, niin että se voi julkisesti ja avoimesti julistaa, opettaa ja kokoontua, totesi piispa **Kuukauppi** kiitospuheessaan.

KUN AARRE KUUKAUPPI vihittiin piispaksi 20.1.1996 Keltossa, Inkerin kirkko sai lähes 400-vuotisen historiansa ensimmäisen paikallisen, inkeriläissyntyisen piispan. Paikallisuuteen kätkeytyy yksi Kuukaupin vahvuuksista uudelleen rakentuneen kirkon johtajana. Siihen viittasi tervehdyksessään Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen**, joka välitti myös arkkipiispa **Kari Mäkisen** terveiset.

- Monet historialliset, maantieteelliset, kulttuuriset, kielelliset ja tunnustukselliset siteet yhdistävät kirkkojamme. Sen vuoksi yhteyksien vaaliminen nyt ja tulevaisuudessa on tärkeää. Mutta tämän ohella on olennaista muistaa se, että kirkkoina elämme erilaisissa yhteiskunnissa. Viimeksi viikko sitten tavatessamme sanoit viisaasti: "Vaikka yhteys Suomen evankelis-luterilaiseen kirkkoon on erittäin tärkeä, Inkerin kirkolle on sitäkin tärkeämpää olla kirkko Venäjällä." Olet määrätietoisesti johtanut Inkerin kirkkoa kohti itsenäisyyttä, elämään ja palvelemaan kirkkona Venäjällä, kuvaili Häkkinen. Pilke silmässään hän jatkoi, että Aarre Kuukauppi muistetaan ja arvostetaan myös Suomen kirkon virsikirjassa, virressä 183: "On meillä aarre verraton".

INKERIN KIRKKO ON Aarre Kuukaupin johdolla vaikiinnuttanut paikkansa kirkkojen kansainvälisessä yhteisössä. Maailmalla Kuukauppi tunnetaan tinkimättömistä näkemyksistään, mutta Inkerin kirkon vikaarin **Olav**

Onnitteluvuorossa Luumäen kirkkoherra Heikki Svinhufvud.

Pantsun sanoin häntä arvostetaan rehellisyytensä takia. Inkerin kirkon työntekijöille piispa on ennen kaikkea hengellinen isä ja kirkon sisällä erilaisia persoonia yhdistävä tekijä, mistä ilmaisivat kiitollisuutensa Teologisen Instituutin rehtori **Ivan Laptev** sekä lapsi- ja nuorisotyön johtaja **Veronika Shutova**.

USEASSA PUHEENVUOROSSA Kuukauppi luonneldittiin raamatulliseksi opettajaksi, joka johtaa kirkkooan, puhuu ja elää Jumalan sanan varassa. Piispa emeritus **Voitto Huotari** kertoi vuosien takaa esimerkin siitä, miten Aarre Kuukauppi on auttanut suomalaisia näkemään Inkerin kirkon syvässä hengellisessä valossa.

- Pieni hautausmaakappeli oli juuri saatu inkeriläisseurakunnan käyttöön Moskovassa. Tilat olivat ränsistyneet ja

oli hyvin kylmä. Saarnassaan Aarre puhui meille suomalaisille tähän tapaan: "Teistä tämä kirkko on varmasti ruma. Meistä inkeriläisistä se on tavattoman kaunis. Tämä kertoo siitä, miten äärettömästi Jumala meitä rakastaa. Tällaisenaankin tämä rakennus merkitsee Jumalan ylitsevuotavaa armoa ja rakkautta meitä kohtaan."

VIRON ARKKIPIISPA Urmäs Viilma, jonka tervehdyksen luki lähetysjohtaja **Leevi Reinaru**, totesi Inkerin kirkon ja Inkerin kansan olevan hyvin lähellä Viron evankelis-luterilaisen kirkon sydäntä.

- Inkerin kirkossa tapahtunut kehitys on ihme, jossa olemme saaneet olla mukana. Meitä yhdistää yhteinen kärsimyksistä ja taisteluista rikas lähihistoria. Kuten tiedät, ovat virolaiset pastorit ja kirkon johto panostaneet Inkerin seurakuntien palvelemiseen ja pappien kouluttamiseen niinä aikoina, kun seurakuntia alettiin perustaa uudelleen.

- Meitä kaikkia yhdistää se totuus, joka on sidottu Herramme sanoihin: "Minä olen tie, totuus ja elämä."

Tänä päivänä paljon korostetaan rakkautta, mutta rakkautta ei koskaan ole ilman totuutta. Jumalan sanassa on totuus, Kuukauppi itse sanoi lauantain tilaisuudessa.

Lapsuuden kotoa saatu kristillinen kasvatus ja omien vanhempien esimerkki ovat antaneet Kuukaupille voimaa ja motivatiota työssään. Kun 1960-luvulla, pahimman ateistisen painostuksen aikaan perheen lapset eivät osallistuneet koulussa kommunistisen puolueen lasten ja nuorten toimintaan, vanhemmat kutsuttiin rehtorin puhutteluun. Kuukaupin äiti oli vastannut, miten Raamattu sanoo: "Menkää ahtaasta portista sisälle... se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään" ja "Ei kukaan voi palvella kahta herraa". Siihen ei rehtorilla ollut paljon sanottavaa.

Pyhän Marian seurakunnan nuoret esittivät musiikkia jumalanpalveluksessa kanttori Anna Sokolovan johdolla.

KUUKAUPPI MUISTUTTI Inkerin kirkon tietä viitoittaneen kasvatuksellaan myös hengelliset isät ja otti esimerkiksi Jalmari Laurikkalan, jonka muotokuva on Pyhän Marian kirkon takaseinällä.

- Laurikkala edustaa sitä oikeaa hengellistä johtajuutta, pappeutta, joka toisaalta on vaatimaton, toisaalta hyvin Jumalan sanaan sidottu; maksoi, mitä maksoi, tässä seison ja muuta en voi. Jumalan sana on se, joka antaa voiman, neuvon ja viisauden vaikeina ja parempina aikoina.

Piispa Kuukaupin mukaan joskus vaikeampia ovat juuri parhaat, nykyisen kaltaiset vapauden ajat. Paava-

likin varoittaa, ettei vapaus olisi yllykkeeksi lihalle. Vapaudesta tulisi iloita ja kiittää Jumalaa niin, että ihmiset haluaisivat antaa oman elämänsä Jumalan käyttöön.

- Yksi puhutteleva asia on, kuinka suuri mahdollisuus Inkerin kirkolla on luterilaisena kirkkona levittää ja vahvistaa oikeaa ekumeenisuutta. Se on myös viesti kaikille luterilaisille kirkkoille, että niillä on erittäin suuri mahdollisuus, jos sitä oikein käytetään, viedä ekumeniaa oikeaan suuntaan, päätti Aarre Kuukauppi.

Kuvat: Tanja Paas, Kristiina Paananen

Juhlameissa piispa Kuukauppi avustivat piispa emeritus Voitto Huotari (vas.), piispa Seppo Häkkinen, sekä arkkipiispa emeritus Jukka Paarma.

Ortodoksien ja roomalais-katolisten lämpimät onnittelut välittivät rovasti Aleksandr Pelin (vas.) ja isä Juri Dorogin.

INKERIN KIRKON KESKUSKANSLIA 2016

Aarre Kuukauppi
piispa

Mihail Ivanov
pääsihteeri
Pyhän Marian kirkkoherra

Jukka Paananen
rovastikuntakoordinaattori
lähetystyöntekijä (LYRS)

Merja Kramsu
kansainvälisten asioiden sihteeri
lähetystyöntekijä (SLS)

Ljudmila Pilvinskaja
vanhempi sihteeri

Nina Savolainen
sihteeri

Tujana Petushkejeva
juristi

Aleksandr Kudrjajtsev
kiinteistövastaava pastori

Jorma Laine
rakennuskonsultti
lähetystyöntekijä (SEKL)

Aleksandr Sokolov
atk-asiantuntija

Antonina Maksimova
siistijä

TALOUSOSASTO

Natalja Kosnikovskaja
kirjanpitäjä

Maria Skipper
talousjohtaja

Lilja Tshimitova
kirjanpitäjä

TOIMIKUNNAT

Jevgeni Raskatov
vt. lähetysjohtaja

Jelena Hyppönen
diakoniajohtaja

Darja Shkurljateva
tiedotuskoordinaattori

Veronika Shutova
lapsi- ja nuorisotyön johtaja

YHTEYSTIEDOT

Katuosoite
Bolshaja Konjushennaja 8
St. Petersburg
metro:
Nevsky Prospekt/Gostiny Dvor

Postiosoite
PL 189
53101 Lappeenranta
church@e-lci.org
+7 812 312 8289
+7 812 312 8339

Tarkemmat yhteystiedot:
www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Keskuskanslian sihteeri Nina Savolainen: *"Ihmisiä on kuunneltava"*

Nina Savolainen on palvellut Inkerin kirkkoa keskuskansliassa kohta 22 vuotta. Aikanaan sukulaisen kutsusta työhön tullut Nina ei ole hetkeäkään katunut päätöstään. Kutsun noudattamista on seurannut rikas elämä.

Inkeriläinen Nina Savolainen on kotoisin Hatsinasta. Kankaankylä-nimisessä inkeriläiskylässä perheellä oli mukava omakotitalo, jossa Nina eli hyvän lapsuuden. Perheeseen kuuluivat vanhempien lisäksi Ninaa kuusi vuotta vanhempi isovelji Vihtori ja ihana, uskovainen äidinäiti. Koulua Nina kävi tietenkin venäjäksi, mutta kotikielinä käytettiin omaa inkeriläismurretta, joka on hyvin säilynyt.

- Inkeriläisyys eli meissä uskon kautta ja toisinpäin, Nina kiteyttää lapsuudenkotinsa kristillisyyden ja inkeriläisyyden.

Kristittynä Neuvostoliitossa

Nina kastettiin lapsena kotona. Kasteen toimitti petroskoilainen maallikkoveli Matti Kukkonen, kuten silloin pappispulan aikoina oli tapana.

Sunnuntaiksi koti siivottiin, vietettiin lepopäivää ja yritettiin kuunnella suomenkielisiä radiojumalanpalveluksia. Koska satavuotiaaksi elänyt mummo eli viimeiset 25 vuotta sokeana, kotiin kokoontui pyhäpäivän viettoon myös muita uskovia mummoja. Jokainen oli pyhävaatteissaan, valkoinen huivi ja puhdas esiliina yllään, mukanaan oma virsikirja. Yhdessä luettiin Raamattua ja veisattiin.

Radio oli viritetty valmiiksi niin, että mummokin sai laitettua sen päälle, eikä lapsilla ollut lupa koskea siihen. Sokeana mummolla oli myös paljon aikaa kertoa lapsenlapsilleen monenlaista uskosta ja elämästä. Neuvostojasta huolimatta kotona juhlittiin myös joulua ja pääsiäistä.

- Me yritimme kuunnella suomalaisia radiolähetyksiä ja samaan aikaan eräs sukulaisemme häiritsi Virossa työskenteen ulkomaisia radiokanavia, Nina kuvailee hassunkurista tilannetta.

Ristiriitoja aiheutti myös ero kodin ja koulun maailman katsomuksessa. Siihen oli vain sopeuduttava. Kuten siihenkin, että välillä venäläiset koulukaverit haukkuivat inkeriläisiä, jotka antoivat samalla mitalla takaisin. Ja sitten jatkettiin taas sovussa leikkejä.

Totuus alkaa paljastua

Nina kirjoitti silloisen koulusysteemin mukaan ylioppilaaksi ja lähti vuodeksi opistoon. Työssä elementtejä valmistavalla tehtaalalla Hatsinassa vierähti melkein seitsemän vuotta. Sen jälkeen Nina pääsi Leningradin suljetulle sotatehtaalalle. Päivät kuluivat ydinvoimalaan tarvittavien osien kokoamisessa ja illat aluksi tehtaan oman opiston kaksivuotisella metallialan linjalla.

Sitten alkoi perestroika ja vähitellen rupesi paljastumaan, millaisessa valheessa neuvostoyhteiskunta oli elänyt. Paljastuksien myötä koko elämä kääntyi pääläelleen. Rauhallisen lapsuuden ja nuoruuden elänyt Nina sai vasta nyt kuulla, millaisia vaikeuksia äidillä ja varsinkin isällä oli ollut.

Sodan aikana isä oli lähtenyt oman isänsä kanssa Viron kautta Suomeen. Vaari kuoli jo laivamatkalla, eikä hänen hautapaikastaan ole mitään tietoa. Kun inkeriläiset sodan jälkeen palautettiin Neuvostoliittoon, isä sai kymmenen vuoden tuomion Siperiaan työleirille. Vapauduttuaan hän suuntasi aluksi Karjalaan ja sieltä Stalinin kuoleman jälkeen takaisin kotiseudulle Karjalasta löytyneen aviopuolison kanssa.

Isän passiin oli Suomesta paluun jälkeen laitettu merkintä "kansanvihollinen". Ninan elämään sillä ei ollut näkyviä vaikutuksia, mutta isän elämään oli. Jopa sukulaisten joukossa oli sormella osoittajia, mutta isältään Nina ei koskaan ole kuullut valituksen sanaa. Nyt jo iäkkäät vanhemmat muuttivat parikymmentä vuotta sitten Suomeen ja asuvat Punkaharjulla.

Väkeä virtaa kirkkoon

Nina oli kouluikäisenä käynyt ensimmäistä kertaa ortodoksikirkossa, mutta ei kokenut oloaan siellä kotoisaksi. 80-luvun puolivälissä Ninan perhe päätti viedä mummon kirkkoon, vuonna 1977 rekisteröityyn Pushkinin seurakuntaan. Reissua varten palkattiin kylän ainoan auton omistaja ja mukaan lähti koko perhe.

Pian jumalanpalveluksissa alettiin käydä Hatsinassa, jossa

seurakunta kokoontui aluksi vuokratiloissa. Kun sitten kirkossa toiminut urheilukoulu lähti pois rakennuksesta, isäkin osallistui kirkon kunnostustöihin.

- Ne olivat ihania aikoja. Kirkkoon tuli paljon kansaa ja mukana oli paljon lapsiakin, Nina muistelee. Niiltä ajoilta hänellä on kummilapsi, jonka hän näki kastetilaisuudessa ensimmäisen ja viimeisen kerran. Kummi vain otettiin kirkkokansan joukosta ihan yllättäen.

- Usko Jumalaan oli minulla ollut lapsuudesta asti, mutta tieto ja ymmärrys hengellisistä asioista tulivat vähitellen, selittää Nina, joka kävi rippikoulun vasta yli kolmekymppisenä Pyhän Marian seurakunnassa.

Kutsu keskustuimistoon

Nina oli ollut monta vuotta töissä metallitehtaalalla, kun keväällä 1994 hän sai kutsun sukulaisnaiselta, **Irja Karhulta** (silloinen **Piminova**), tulla töihin Inkerin kirkon keskustuimistoon.

Ensin hän kokeili työn sopivuutta kesäloman ajan, sitten kokeilu jatkui vielä muutaman kuukauden palkattomalla vapaalla tehtaasta. Marraskuussa työpaikka vaihtui virallisesti.

Keskustoimiston historiassa elettiin silloin alkuvaiheita. Suomalaisen piispan ja pääsihteerin rinnalla työskenteli paikallinen talouspäällikkö, kirjanpitäjä, kassanhoitaja, kaksi sihteeriä ja kaksi autonkuljettajaa. Toimistotiloina oli kaksi pientä huonetta Pyhän Marian kirkolla. Aluksi siellä ei ollut edes omaa puhelinta, vaan keskustuimisto käytti Pyhän Marian seurakunnan puhelinta. Myöhemmin piispa sai oman työhuoneen, sitten myös lähetystuimisto.

Aina oli ratkottavana monta ongelmaa. Milloin tuli seurakunnista ihmisiä hakemaan neuvoja tai aineellista apua. Milloin piti lähteä käymään esimerkiksi millisillä, kun kirkon pihalla autossa nukkuneilta suomalaisilta oli yön aikana varastettu paperit.

- Töitä oli paljon. Aamulla emme tienneet, mitä päivä tuo

tullessaan, Nina muistelee ”vanhoja hyviä aikoja”. - Hoidimme viisumiasioita ja asuntojen ostoja, otimme vastaan humanitaarisia avustuskuormia ja kävimme viranomaisten kanssa taisteluita kirkkotilojen palauttamisesta.

Ilmapiiri oli hyvä. Toimistossa oltiin tiiviisti lähellä toisia ja tuettiin toinen toista.

- Muistelen lämmöllä niitä ihmisiä, joiden kanssa käytiin hyviä keskusteluja. Kuulin ja opin paljon uutta sekä työtovereilta että keskuskansliassa asioivilta, Nina kertoo.

Muutoksia ja kehitystä

Nykyään keskustoimistolla on aika hyvät tilat ja erilliset työhuoneet. Työtä helpotti huomattavasti kirjoituskoneitten tilalle tulleet tietokoneet. Sähköposti on vähentänyt paperin määrää. Ennen kirkolliskokoukseen raahattiin kilokaupalla papereita 150 edustajalle jaettavaksi. Uudistuksien myötä on pienentynyt myös edustajien joukko.

Enää ei keskustoimistolla ole autonkuljettajia eikä vartijoitakaan, joilla myös oli oma, tärkeä roolinsa. Nyt on käytettävä enemmän aikaa eri virastoissa ravaamiseen, sillä byrokratian määrä on lisääntynyt huomattavasti. Joissakin virastoissa ollaan tultu jo aika tutuiksi virkailijoiden kanssa.

- Ennen lupien saaminen oli paljon helpompaa. Lainsäädännön muutosten takia joudumme hoitamaan jälkikäteen monia lupa-asioita. Kaikki seurakuntien tilahankinnat tehdään nykyään kirkon nimissä ja se työllistää aika lailla. Hoidamme edelleen lähetystyöntekijöiden viisumiasioita, kirjeenvaihtoa, viranomaisten vaatimaa raportointia, kokousvalmisteluita ja välillä jopa majoitussasioita, Nina kuvailee monipuolista työtehtäviään.

- Ninan mielestä Inkerin kirkolla on erittäin tärkeä rooli Venäjällä muiden kirkkokuntien rinnalla julistaa ihmisille Jumalan Sanaa heidän äidinkielellään ja opettaa, miten elää Raamatun mukaisesti.

Nina kaipaa entisiä yhteisiä, säännöllisiä rukoushetkiä, vaikka nytkin välillä kokoonnutaan Sanan ääreen ja veisaamaan. Eniten hän kuitenkin kaipaavat toimistolle kansliapäällikköä, jolla olisi toimiston langat käsissään. Silloin piispa pystyisi keskittymään kirkon hengelliseen johtamiseen.

Hyvä työnantaja

Nina meni naimisiin vuonna 2000 ja samana vuonna syntyi tytär **Lempi**. Hän on kiittolinen siitä, että sai olla tyttärensä kanssa kotona melkein neljä vuotta ja silti pitää työnsä. Se ei ole Venäjällä tavallista.

- Vaikka palkka on ollut pienehkö, se on ollut aina taattu. Ja vaikeina aikoina olemme saaneet kirkolta vaatteitakin, Nina toteaa kiittolisena.

Työyhteisöltä Nina kertoo saaneensa paljon tukea vuonna 2005, kun hänen lapsuudenkotinsa paloi ja siinä menehtyi rakas isovelji. Kyyneliä on vuodatettu monien kanssa ja yhteisten rukousten kautta saatu voimaa jatkaa eteenpäin, päivä kerrallaan. Kerran pastori **Aleksei Uimanen** huomasi kyynelehtivän Ninan, jätti kiireensä ja istahti viereen lukemaan Raamatusta lohduttavia sanoja.

Nina on myös kiittolinen siitä, että hänelle tarjottiin 90-luvun lopulla mahdollisuutta käydä vuoden mittainen teologinen peruskurssi Keltossa. Luennot

esimerkiksi Vanhasta testamentista ja kirkkohistoriasta olivat hyvin mielenkiintoisia. Myöhemmin matka Israeliin avasi ihan uudella tavalla näkymiä Raamatun ymmärtämiseen.

Palvelupaikalla

Vuosien varrella keskustoimistossa on ollut töissä monia mukavia ja taitavia ihmisiä. Nina iloitsee siitä, että keskuskansliaan on tullut nuoria.

- Tekniikka ja lainsäädäntö muuttuvat jatkuvasti ja nuorten aivot ajattelevat täysin uudella tavalla, hän hymähtää.

Nina on koettanut noudattaa aikanaan **Isto Pihkalalta** saamaansa opetusta siitä, etteivät seurakunnat ole keskustoimistoa varten, vaan toimiston työntekijät ovat seurakuntia ja niissä toimivia ihmisiä varten. Hän pitää työssään ihmisten kohtaamisesta.

- Ihmisiä on kuunneltava, kasvotusten ja puhelimesta, Nina lisää. Joskus joku ilmaiseekin kiittolisuutensa tullessaan kuulluksi tai saatuaan asiallista kohtelua. Palaute tuntuu hyvältä.

- Vuodet sihteerinä Inkerin kirkossa eivät ole olleet minulle pelkkää työtä, ne ovat olleet elämäni, tiivistää Nina Savolainen antoisan ja mielenkiintoisen työuransa.

Teksti: Liliann Keskinen -

Lähetystyöntekijä (SEKL)

Kuvat: Kristiina Paananen

Leningradin alueen kuvernööri Aleksandr Drozdenko (lipun edessä) tapaa vuosittain uskonnollisten yhteisöjen johtajat. Inkerin kirkkoa edustivat 24.2.2016 piispa Aarre Kuukauppi ja pääsihteeri Mihail Ivanov.

ROHKEASTI LUTERILAISENA

Inkerin kirkolla on suhteita kaikkiin historiallisiin, kristillisiin kirkkoihin Venäjällä. Ekumeenisen yhteistyön tavoitteena on olla todistuksena yhteisestä, kristillisestä uskosta. Tärkeää on myös hyvin toimiva yhteistyö viranomaisten kanssa.

Venäjällä erityisen ajankohtaista on yhteistyö

ortodoksien ja katolisten kanssa. Inkerin kirkko järjestää ja osallistuu erilaisiin konferensseihin ja keskusteluihin. Joillakin paikkakunnilla katoliset vuokraavat tilojaan meidän seurakunnillemme. Pietarissa Taizé- yhteisön rukoustilaisuudet yhdistävät eri kirkkoihin kuuluvia kristittyjä. Yhteinen diakonia- ja sosiaalityö on merkittävässä osassa.

Yhteistyötä on myös seurakuntien tasolla. Esimerkiksi Pyhän Marian seurakunnalla on erittäin hyvät suhteet katoliseen Pyhän Katarinan basilikaan ja Herzenin yliopiston yhteydessä toimivaan ortodoksiseen Pyhän Pietarin ja Paavalin seurakuntaan. Papit ja seurakuntalaiset tapaavat toisiaan säännöllisesti.

KRISTITTYJEN YKSEYDEN rukousviikon aikana luterilaiset, katolilaiset ja ortodoksit pitävät yhteisiä tilaisuuksia useilla paikkakunnilla. Tänä vuonna rukoushetken toimittivat Pietarissa arkkipiispa **Paolo Petsi** katolisesta kirkosta, rovasti **Vladimir Fedorov** ortodoksisesta kirkosta ja pastori **Mihail Ivanov** Inkerin kirkosta.

Moskovassa, roomalais-katolisessa kirkossa pidetyssä rukoushetkessä Inkerin kirkkoa edusti Pyhän Kolminaisuuden seurakunnan kirkkoherra **Igor Alisov**. Seuraavana päivänä rukoushetkeä vietettiin Simferopolissa. Tapahtumaan osallistuneen Pyhän Andreaan seurakunnan kirkkoherra **Aleksei Shepelevin** sanoin: ”Protestantit, ortodoksit ja katolilaiset pyysivät Isältä lastensa yhdistymistä.”

PROTESTANTTISTEN VAPAITTEN seurakuntien kanssa on yhteisiä kulttuuritilaisuuksia, joiden kautta pyritään välittämään evankeliumi. Vuosittaisia tapahtumia ovat ”Loppiaisilta”-konsertit, musiikki- ja runoillat sekä kristillisen

nuorisomusiikin festivaalit. Kirkkoamme kuuluva Pyhän Mikaelin seurakunta Pietarissa vuokraa omia tilojaan muutamille vapaille seurakunnille.

Syksyllä 2015 Norjan Tromssassa pidettiin Barentsin kirkkojen neuvoston kokous, johon osallistuivat Norjan luterilaisen kirkon, Venäjän ortodoksikirkon ja Inkerin kirkon edustajat. Inkerin kirkon osallistuminen kokoukseen on yksi mahdollisuus ilmaista oma paikkansa täysivaltaisena jäsenenä eri kirkkojen dialogissa ja yhteistyössä.

VALTION VIRANOMAISTEN ja Inkerin kirkon välinen yhteistyö paranee koko ajan. Vuonna 2014 solmittiin Pietarin sosiaalikomitean kanssa yhteistyösopimus, joka antaa Inkerin kirkolle mahdollisuuden aktiivisesti osallistua ja toteuttaa erilaisia sosiaalisia, diakonityöhön liittyviä projekteja ja saada viranomaisilta aiheeseen liittyvää tietoa.

Viime marraskuussa Pietarissa järjestettiin paikallishallinnon ja uskonnollisten yhdistysten yhteisiin sosiaalisiin projekteihin liittyvä tapaaminen, jossa Inkerin kirkkoa edusti Pietarin rovastikunnan lääninrovasti **Ivan Hutter**. Samassa kuussa toiseen viranomaisten järjestämään seminaariin osallistuivat Inkerin kirkosta Teologisen Instituutin rehtori **Ivan Laptev** ja vt. lähetysjohtaja **Jevgeni Raskatov**.

Yhtenä esimerkkinä valtion ja Inkerin kirkon välisistä hyivistä suhteista on kirkkorakennusten luovuttaminen kirkolle. Tällaisia ovat esimerkiksi Pyhän Annan kirkko Pietarissa ja Pyhän Elisabetin kirkko Kronstadtissa.

Teksti: Mihail Ivanov - Inkerin kirkon pääsihteeri

Suomennos: Ljubov Zosina

Kuva: Leningradin alueen hallintovirasto

Piispanneuvostoon osallistuvat alh. vas. vikaari, Volgan lään. rov. Olav Pantshu, pääsihteeri Mihail Ivanov, piispa Aarre Kuukauppi, rehtori Ivan Laptev ja Moskovan Ir Sergei Shanin.

Ylärivissä vas. Länsi-Inkerin Ir Pavel Krylov, Uralin Ir Konstantin Subbotin, Pietarin Ir Ivan Hutter, pastori Juha Saari, Siperian Ir Ville Melanen, koordinaattori Jukka Paananen ja Karjalan Ir Aleksei Krongolm.

TOIMIVAA PÄÄTÖKSENTEKOA

Inkerin kirkossa piispanneuvosto valmistelee päätettävät asiat kirkkohallitukselle, joka kokoontuu kuusi kertaa vuodessa. Lopulliset päätökset tekee kirkolliskokous kerran vuodessa.

Saratovin Pyhän Johanneksen seurakunnan kirkkoherra Olav Pantshu on toiminut Volgan rovastikunnan lääninrovastina vuodesta 2006 ja vikaarina eli piispan sijaisena vuodesta 2009.

- Keskushallinto on kehittynyt tänä aikana. Muodostimme lähinnä lääninrovasteista koostuvan aktiivisen piispanneuvoston, jollaista ei ollut aikaisemmin. Se auttaa pohtimaan vaikeita kysymyksiä ja tekemään oikeampia päätöksiä. Meidän tulee vielä miettiä, kuinka voisimme optimoida keskushallinnon alaisuudessa olevien osastojen, kuten esimerkiksi diakoniaosaston työtä, Pantshu toteaa.

Keventynyt hallinto

- Alkuaikoihin verrattuna olemme yrittäneet keventää hallintoamme, mikä näkyy erityisesti kirkolliskokouksessa. Alussa jokaisesta seurakunnasta tuli maallikko- ja pappisedustaja. Kaikkiaan edustajia oli siten yli sata, mikä oli kallista ja raskasta. Kun siirryimme käytäntöön, että jokainen rovastikunta lähettää yksi tai kaksi edustajaa, kirkolliskokous keventyi noin kolmeenkymmeneen edustajaan. Myös kirkkohallitus pieneni hieman, kuvaa muutosta piispa **Aarre Kuukauppi**.

Kuukaupin mukaan kokouksissa keskustellaan vuosi vuodelta enemmän. Länsimaaisessa hallinnossa asiat ovat etukäteen niin valmisteltuja, että niistä vain äänestetään ja lyödään nuija pöytään. Venäjällä edustajat haluavat sa-

noa oman mielipiteensä, moittia tai kehua. Tärkeää vain on muistuttaa, etteivät he poikkeaisi itse asiasta, mikä on yleistä venäläisessä kulttuurissa.

- Tulevia haasteitamme hallinnossa on, miten järjestää kokouksia pienin kustannuksin siten, että kaukaisetkin seurakuntamme tulevat kuulluiksi. Olemme pohtineet, voisiko kokouksia pitää videopuheluiden välityksellä. On tärkeää, että kaukanakin olevat seurakunnat ovat edustettuina kirkon päätöksenteossa, Kuukauppi painottaa.

Viestiä seurakuntiin

Bertta Tshepurnaja on ollut neljä vuotta kirkolliskokouksessa Siperian rovastikunnan maallikkoedustajana. Hän on eläkeläinen ja auttaa kotiseurakunnassaan Krasnojarskissa tulkkauksessa silloin, kun Suomesta tulee vieraita. Pastori **Yrjö Niemen** tulkkina hän on kiertänyt Siperiassa kaksikymmentä vuotta.

- Seurakuntamme ei ollut pitkään aikaan mukana missään kirkon yhteisessä toiminnassa. Olemme liian kaukana, jotta pystyisimme osallistumaan. Siksi on ollut mielenkiintoista ja mukavaa osallistua kokouksiin ja kuulla siellä Inkerin kirkon toiminnasta. On tärkeää sitten kertoa siitä omassa seurakunnassaan.

Tshepurnaja pitää hyvänä, että kirkolliskokouksessa on sekä maallikoita että koulutuksen saaneita pappeja. Ongel-

mallista hänen mielestään on, että informaatiota saa vasta paikan päällä. Päätettävänä voi olla vaikeita asioita, eivätkä ihmiset välttämättä ole perillä niistä. Edustajat ovat esimerkiksi joutuneet valitsemaan tehtäviin henkilöitä, joita eivät tunne. Olisi hyvä, jos voisi etukäteen saada tietoa.

- On pitänyt kysellä ja keskustella muiden kanssa. Olen tutustunut moniin uusiin ihmisiin ja saanut heidän joukostaan myös ystäviä, Bertta Tshepurnaja iloitsee. Hän toivoo, että edustajat itse ottaisivat selvää kirkon asioista ja kehottaa heitä ottamaan vakavasti kuulemansa ja kertomaan siitä omassa seurakunnissaan.

Vastuullisia päätöksiä

Petroskoilainen Nadezhda Krongolm palvelee omassa seurakunnassaan vapaaehtoisena. Muutaman vuoden ajan hän organisoii lapsi- ja nuorisotyötä sekä lisäksi oli jäsenenä seurakuntaneuvostossa. Tällä hetkellä hän auttaa erilaisten tapahtumien järjestelyissä. Kirkkohallituksessa hän on ensimmäistä vuotta. Tähän astisen kokemuksensa mukaan päätettävät asiat ovat olleet vakavia, mutta ilmapiiri ystävällinen.

Seurakuntia ja kirkkoa voi rakentaa vain niiden kanssa, jotka rakastavat sitä, **Nadezhda Krongolm** sanoo painokkaasti. Kirkkohallitus on ollut minulle aivan uusi kokemus. Kesti jonkin aikaa ymmärtää, miten asiat toimivat, mutta kokouksiin osallistuminen on ollut mielenkiintoista. Pidän uusien asioiden oppimisesta ja tämä kokemus on minulle hyvä mahdollisuus henkilökohtaiseen kasvuun ja oman itseni kehittämiseen.

Kirkkohallituksen kokouksiin osallistuvat alh. vas. Vadim Bakurin (Pietarin rk), Dina Korepanova (Uralin rk), piispa Kuukauppi (pj), Ljudmila Pilvinskaja (sihteeri) ja Pavel Stoljarov (Pietarin rk). Yläriivi vas. rehtori Ivan Laptev, talousjohtaja Maria Skipper, vikaari Olav Pantsu (Volgan rk) ja koordinaattori Jukka Paananen. Kuvasta puuttuvat Nadezhda Krongolm (Karjalan rk), Jelena Hyppönen (Länsi-Inkerin rk), pastori Igor Alisov (Moskovan rk) ja pääsihteeri Mihail Ivanov.

Krongolm pitää hyvänä, että kirkkohallituksessa on useita ihmisiä ja jokainen ajattelee omalla tavallaan. Mielipiteiden erilaisuus tekee päätöksenteosta punnitumpaa. Sen sijaan häntä mietityttää päättäjien vastuullisuuden taso.

- Kun jokin asia koskettaa meitä henkilökohdaisesti, sitoudumme siihen voimakkaammin ja tunnemme suurempaa vastuuta. Muitten kysymysten kohdalla saatamme vetäytyä ja heittäytyä välinpitämättömiksi. Kirkkohallituksessa meillä ei ole oikeutta välinpitämättömyyteen minkään asian kohdalla. Me joko ryhdymme tutkimaan asiaa tai kannamme vastuun seurauksista.

Seurakuntia ja kirkkoa voi rakentaa vain niiden kanssa, jotka rakastavat sitä, Nadezhda Krongolm sanoo painokkaasti.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Kirkolliskokouksessa ovat edustettuina kaikki Inkerin kirkon seitsemän rovastikuntaa ja keskushallinto, johon kuuluvat myös toimikunnat.

YMPÄRI MAAILMAA SISARIA JA VELJIÄ

Teksti: Kristiina Paananen,
Darja Shkurljateva
Suom. Kari ja Merja Karjalainen

Kansainväliset suhteet ovat antaneet Inkerin kirkolle suuren määrän ystäviä ympäri maailmaa. Niiden kautta kirkko peilaa ja rakentaa omaa luterilaista identiteettiään.

Luterilaisen maailmanliiton pääsihteeri Martin Junge ja piispa Kuukauppi kokeilivat siperialaisen vangin kahleita Teologisessa Instituutissa syksyllä 2014. Kuva Tanja Paas

Inkerin kirkon kansainvälisiä yhteistyökumppaneita ovat Suomen ev.lut. kirkko, suomalaiset herätysliikkeet ja lähetysjärjestöt, Baltian kirkot, Ruotsin ev.lut. kirkon Luulajan hiippakunta sekä saksalainen Martin Luther Bund (MLB). Euroopan ulkopuolisia kumppaneita ovat Amerikan evankelis-luterilainen kirkko (ELCA), Missouri-synodi (LCMS) ja Amerikan apostolis-luterilainen kirkko (ALCA).

Vuodesta 1994 Inkerin kirkko on ollut jäsenenä sekä Luterilaisessa maailmanliitossa (LML) että Euroopan kirkkojen konferenssissa (EKK). Lisäksi Inkerin kirkko kuuluu Kansainväliseen luterilaiseen neuvostoon (ILC) vuodesta 1999 lähtien ja Barentsin kirkkojen neuvostoon.

Ystävyyden siunaukset

Kansainvälisen yhteistyön hedelmät ja kristittyjen yhteys näkyvät konkreettisimmin Inkerin kirkossa apuna, jota se on saanut esimerkiksi kirkkojen rakentamiseen ja työntekijöiden kouluttamiseen.

- Matkustaminen ja yhteydet muihin luterilaisiin ovat tuoneet kirkkoon myös uutta tietoa ja ajatusmalleja ja avanneet sitä ulospäin. Kontaktit eri maiden kristittyihin laittavat poh-

timaan, mikä omassa kirkossa on tärkeää ja mikä ei, luettelee Inkerin kirkon kansainvälisten asioiden sihteeri, lähetystyöntekijä **Merja Kramsu** (SLS).

Kansainvälisillä areenoilla Inkerin kirkko on vuosien varrella tullut tutuksi ja samalla tehnyt tunnetuksi yleensäkin Venäjän luterilaisuutta. Muut luterilaiset kirkot ovat voineet oppia ymmärtämään Inkerin kirkkoa sen lähtökohdista käsin.

Tasaveroiseksi kumppaniksi

Kramsu tiivistää kansainvälisessä työssä kahden vuosikymmenen aikana tapahtuneen muutoksen toteamalla, että Inkerin kirkon itsetunto on parantunut. Siitä on tullut rohkeampi ilmaistamaan omia ajatuksiaan ja toiveitaan.

- Inkerin kirkko on nykyään enemmän tasavertainen yhteistyökumppani, ei pelkkä avunsaaja. Humanitaariset avustukset ovat vähentyneet ja vaihtuneet yhteisiin projekteihin, kuten seminaareihin ja erilaisiin työryhmiin, Kramsu kuvailee.

- Tänä päivänä Inkerin kirkko päättää itsenäisesti, mihin se osallistuu. Sillä on omia, koulutettuja ja kielitaitoisia ihmisiä, jotka voivat edustaa kirkkoaan kansainvälisissä konferensseissa.

Inkerin ja Viron kirkon neuvotteluihin osallistuivat helmikuussa piispa Aarre Kuukauppi, arkkipiispa Urmas Viilma ja piispa Tiit Salumäe. Ylärivissä vas. rouva Egle Viilma, diakoni Hannu Keskinen, koordinaattori Jukka Paananen, sihteeri Merja Kramsu, tulkki Ljubov Zosina ja pääsihteeri Mihail Ivanov.

Uralin lääninrovasti Konstantin Subbotin on osallistunut LML:n nuorten ohjelmaan.

Pienelläkin on annettavaa

Mitä pieni ja puitteiltaan vaatimaton kirkko voi antaa muille? Merja Kramsun mukaan paljonkin, ennen kaikkea uskonrohkeutta.

- Inkerin kirkko on esimerkki siitä, miten vähäisillä voimavaroilla voi tehdä paljon. Tietenkin Inkerin kirkko myös tarjoaa mahdollisuuden tutustua vähemmistökirkon elämään ja venäläiseen luterilaisuuteen. Lisäksi Inkerin kirkossa saa venäläiselle kulttuurille ominaisen yhteisöllisyyden kokemuksen.

Maailmalla luonnollisesti kysytään paljon Venäjän yhteiskuntaan ja uskontopolitiikkaan liittyviä asioita. Inkerin kirkon kokemus on rohkaiseva; diakoniatyö, erityisesti sosiaalisten laitosten ylläpitäminen, on tuonut mukanaan yhteiskunnallista arvostusta.

Nuoret luterilaiset maailmalla

Uralin lääninrovasti **Konstantin Subbotin** on edustanut Inkerin kirkkoa Luterilaisen maailmanliiton "Nuoret uudistajat" -ohjelmassa. Eurooppalaisten tapaamisten lisäksi hän on osallistunut globaaliin kokoontumiseen Wittenbergissä, Saksassa.

- Kokoukset ovat pääasiassa keskittyneet rakentamaan maailmanlaajuisia nuoren sukupolven luterilaisten verkostoa. Tavoitteena on ollut luoda yhteyksiä pienten ja suurten luterilaisten kirkkojen välillä ympäri maailmaa ja siinä mielessä tapaamiset ovat olleet onnistuneita. Yhdessä projektissa jokaiselle osallistujalle myönnettiin pieni summa rahaa oman kirkollisen projektin aloittamiseen, Subbotin kertoo.

- Itselleni kokoukset ovat olleet loistava tilaisuus tutkia luterilaisen maailman monimuotoisuutta ja samalla esitellä oman kirkkomme näkökulmaa maailmanlaajuisesti. Olen saanut kokemusta myös erilaisten näkemysten kamppailusta, jota oman kirkkomme ja liberaalien kirkkojen välillä on.

Konstantin Subbotin tunnustaa, että useimmat kokoukset ovat olleet hänen mielestään liian maallistuneita.

- Keskustelunaiheet nostattavat usein jännitteitä luterilaisten kirkkojen, erityisesti Itä-Euroopan, edustajien parissa. Omaan kirkolliseen kulttuuriimme on juurtunut syvälle se ta-

pa, että suuremmissakin tapahtumissa teemojen tulee nousta Raamatusta tai ainakin olla tasapainossa sen kanssa. Oli myös pettymys nähdä, miten vaikeaa oli tuoda julki epäsuosittuja näkemyksiä tulematta suljetuksi pois keskusteluista. Enemmistö helposti tukahduttaa muut mielipiteet.

Kokouksissa ei Subbotinin mukaan kuitenkaan ole pakotettu vaikenemaan tai hyväksymään kaikkea sanottua itsestään selvänä. Oman mielipiteen saa jakaa, minkä tämä Inkerin kirkon edustaja rohkeasti on tehnytkin inspiroiden siten monia muita nuoria luterilaisia olemaan erilainen.

Naiset kirkossa ja yhteiskunnassa

Luterilaiseen maailmanliittoon kuuluva WICAS (The Women in Church and Society - Naiset kirkossa ja yhteiskunnassa) järjesti naisten alueellisen tapaamisen 7.–10. helmikuuta Varsovassa. Inkerin kirkkoa tapaamisessa edusti **Tatjana Rjumina**.

- Varsovan tapaaminen toi yhteen Itä-Euroopan maiden (Unkarin, Puolan, Venäjän, Slovakian Tšekin ja Viron) luterilaisten kirkkojen edustajat. Kokoonnuimme keskustellaksemme hankkeista, jotka on omistettu Reformaation 500-vuotisjuhlalle ja puhuimme naisten roolista luterilaisessa kirkossa.

- Varsovan yliopiston historiantutkija **Dobrohna Kalwa** käsitteli metodiikkaa ihmisen elämänkerran kirjoittamiseksi. Historiasta tulee erittäin mielenkiintoista, kun sitä tutkii yhden ihmisen elämän kautta. Päätehtävämme tulevan vuoden aikana ja myöhemminkin on kiinnittää huomiota jo tunnettujen kirkon työntekijöiden ja seurakuntalaisten lisäksi unohtettuihin henkilöihin.

Tatjana Rjumina kertoo, että yhteinen työskentely osoitti, miten Itä-Euroopan maiden historian jonkinasteisesta yhtäläisyydestä huolimatta ne ovat kuitenkin hyvin erilaisia. Toisia ei aina ymmärrä aivan puolesta sanasta.

- Erityisen mukavaa oli panna merkille osallistujien aito mielenkiinto Inkerin kirkossa hiljattain julkaistua "virsitikkua" kohtaan, johon on tallennettu kirkkomme uuden virsikirjan kaikki virret. Näytti siltä, että tämä venäläisten toteuttama idea innosti myös muita eurooppalaisia johonkin vastaavaan, Rjumina iloitsee.

Kiitos Inkerin kirkon ystävät

Tammikuussa saimme iloiten viettää juhlaa, kun tuli kuluneeksi 20 vuotta piispan vihkimyksestäni.

Kiitos kaikille teille, yksityisille ja yhteisöille, jotka monin eri tavoin muistitte minua, läheisiäni ja Inkerin kirkkoa.

Yhteinen lahjanne Pyhän Annan Kristillisen nuorisokeskuksen perustamis- ja kehittämiskustannuksiin tuotti

8320 €. Hyvä ja armollinen Jumala tämän lahjanne siunatkoon valtakuntansa työhön.

"Julistakaa hänen kunniaansa, ilmoittakaa hänen ihmetekojaan kaikille kansoille" Ps. 96:3

*Aarre Kuukauppi
piispa*

Tilaa Inkerin Kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin. Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuonna 2016 jatkuvana tilauksena 19,95 € Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,00 €. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,00 €)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN

KIRKKO
1/97/2016

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino:
Rannikon Laatupaino Oy, Vihanti

Painosmäärä: 3000
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 €
Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,00 € Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi:
Inkerin kirkon keskustoimiston
työntekijöitä.
Kuva Kristiina Paananen

Välähdyksiä Venäjältä

Hallinto ja hengellisyys

Piispat Leino Hassinen ja Aarre Kuukauppi Pyhän Mikaelin kirkossa 1990 -luvulla.

Joitakin vuosia takaperin sain tehtäväkseni soittaa viime vuonna edesmenneelle piispa Leino Hassiselle. Kun varsinainen asia tuli hoidettua, piispa oli kiinnostunut kuulemaan tarkemmin, kenen kanssa hän oikein keskusteli. Aloitin kertomalla työvuosista Jaaman seurakunnassa, Kingiseppissä ja lopuksi tiivistin: "Niin, Kingiseppissä olimme hengellisessä työssä ja nyt täällä Pietarissa hallinnollisessa työssä." Kokenut kirkollisen työn kehäkettu oli heti valppaana ja suuresti huvittuneena tokaisi: "Ai, eikö hallinnollinen työ sitten ole hengellistä?" Purskahdimme molemmat nauruun ja huonosta sanavalinnastani virisi hyvä keskustelu.

Kirkon missiota voisi verrata entisaikojen hevostankureihin, joissa hevoset kuvaavat seurakuntia ja ohjastaja kirkon hallintoa. Ajatus oikeaan päämäärään menevistä hevosista vankkureineen ilman ohjastajaa on absurdi ajatus. Hallintoa tarvitaan luomaan järjestystä ja pitämään oikea suunta. Pelkkä ohjastajan paikalla oleminen ei kuitenkaan riitä, sillä päämäärän saavuttaminen vaatii myös yhteispeliä. Jos ohjastaja tuntee hevosensa ja huolehtii niistä asianmukaisesti, ne tekevät oman työnsä hyvin ja kapinoimatta. Hallinnon tulisi palvella seurakuntia ja pitää niistä huolta.

Mutta joskus hevoset saattavat vikuroida. Inkerin kirkossakaan ei ole tavatonta, että seurakunnat syyttävät hallintoa rahan tai vallan rohuamisesta. Joskus ajatellaan, että kirkon kassa on pohjaton. Ohjastajakaan ei joka tilanteessa osaa tulkita hevosiaan oikein. Hallinnossa ei ehkä aina olla perillä seurakuntien arjesta ja vaikeuksista. Informaatiota ja kes-

kinäistä kommunikaatiota tarvitaan.

Hallinto ei välttämättä ole suuressa huudossa kirkon ulkopuolellakaan. Vaikka keskuskansliaan tulee Inkerin kirkon yhteistyökumppaneilta monenlaisia kysymyksiä alkaen viisumipyynnöistä, niin harvassa ovat ne, jotka haluavat tukea nimen omaan kirkon hallintoa. Sitä ei mielletä "hengelliseksi", niin kuin seurakuntien työtä. Kuitenkin hallinto on paljon vartijana huolehtiessaan kirkon järjestyksestä, opista, ykseydestä, talouden kehittämisestä ja suhteista moneen suuntaan. Hallinnon kehittäminen hyödyttää seurakuntia ja kirkon yhteistä tehtävää.

Venäläiseen hallintoon helposti yhdistetyt mahtipontisuus, juhlallisuus ja loisto sopivat huonosti Inkerin kirkkoon, jossa ei koreilla komeilla puitteilla tai hienoilla tittleillä. Rujo historia ja nykyinen asema pienenä vähemmistökirkkona ovat vaikuttaneet siihen suuntaan, jonka Inkerin kirkko on valinnut. Se on ennen kaikkea - seurakuntien tasolta hallinnon huipulle - ihmisten palvelija, joka yrittää olemassa olevin voimavaroja keskittämällä Jeesuksen antamaan tehtävään:

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti. (Matt. 28:19-20)

Teksti: Kristiina Paananen
Kuva: Isto Pihkalan arkistot

Petroskoin seurakunta rekisteröitiin useiden vuosien taistelun jälkeen vuonna 1969 ja se on Inkerin kirkon uuden ajan seurakunnista vanhin.
Kuva Nikolai Rappu

Inkerin kirkon tunnustus

"Uskonnollinen keskusjärjestö 'Inkerin evankelis-luterilainen kirkko Venäjällä' tunnustaa kristillistä uskoa, joka perustuu Raamattuun, Vanhan ja Uuden testamentin todistukseen kolmiyhteisestä Jumalasta, Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Tämä usko on ilmaistu kolmessa yleiskirkollisessa uskontunnustuksessa ja luterilaisissa tunnustuskirjoissa, jotka on koottu Sovinnonkirjaan (Liber Concordiae).

Tämä Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon uskontunnustus on kirkollisten elinten tekemien päätösten yläpuolella. Sen tähden se ei kuulu kirkko-oikeudellisen päätäntävällän alaisuuteen.

Inkerin kirkko todistaa evankeliumista sanoin ja teoin. Kirkko julistaa ristiinnaulittua ja kuolleista ylösnoussutta Jeesusta Kristusta, yhden, pyhän, yhteisen ja apostolisen kirkon Herraa, joka kutsuu kirkkoon kaikkien kansojen ja rotujen ihmisiä.

Inkerin kirkko uudistaa elämäänsä jatkuvasti

tutkimalla Raamatun valossa tunnustustaan, julistustaan ja palveluaan sallimatta vääristymiä. Pyhä Raamattu, ymmärrettynä luterilaisen kirkon tunnustuksen mukaisesti, on ehdoton ohjenuora kirkon päätöksenteossa kaikilla tasoilla.

Inkerin kirkko tunnustaa olevansa jatkoa sille kirkolle, joka aloitti toimintansa 1600-luvulla Inkerinmaalla, mihin myöhemmin rakennettiin Pietarin kaupunki. Kirkko periytyy apostoleista läntisen kristikunnan kautta. Kirkko on syvästi tietoinen siitä, että se on elänyt vuosikymmeniä hajalle ajettuna Jumalan kansana, kärsimysten taakkaa kantavana kirkkona.

Kirkko toimii aikanaan Inkerinmaalla olleen suomenkielisen evankelis-luterilaisen kirkon perinteiden pohjalla."

Kirkolliskokouksessa 16.10.2009 hyväksytyn Kirkkojärjestyksen 1 §